Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1922 | 1. AARGANG

Veien til det evige liv!

Av ældste *Sverre Jensen,* Stavanger.

> Ti dette er det evige liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den du utsendte, Jesus Kristus.
> (Joh. 17. kap. 3. vers).

Hvilket evangelium søker menneskene idag? Hvilket søkte folket paa Kristi tid? Hvilket søkte folket paa Noah tid? Finder vi nogen støtte i Bibelen for at menneskene var ærlige, oprigtige og med retfærdighet søkte at faa det evige liv, paa de to førstnævnte tidsperioder? Tilsidesatte de alle andre hensyn for dette ene: det evige liv? Nei, stillingen er ganske motsat. La os kaste et blik paa tilstanden paa Noah tid.

«Og Herren saa at menneskenes ondskap var stor paa jorden, og at alle dets hjerters tanker og paafund var onde den hele dag.» (1. Mos. 6. kap. 5. v.) «De aat og drak, tok tilegte, og gav tilegte,» hvilket vil si det samme som at menneskene var fuldstændig likegyldige med alt ansvar for det evige liv; tilsidesatte dette til fordel for ubekymret at nyte jordelivets fornøielser. De gjorde hvad der lystet dem, uten at ofre tanker paa den Almægtiges vilje, bud og befalinger. De var sin egen lov, tilsidesættende Guds lover. Deres sanselige begjær var deres dirigent. Hvorledes kunde de i vild, sanserus fornøielsessyke nyte det utesvævende liv, naar de skulde tænke paa en hel evighet foran sig? Det faldt ikke i deres smak, det var ikke

efter deres ønske. Den øieblikkelige nydelse efter deres ønsker, var saa at si deres ideal. Siden kom det de sikkerlig ikke ønsket sig, men i 120 aar var advaret mot, nemlig *straffen.* I deres forfængelighet var der kun *en* maate at ta imot en Herrens tjener paa, som vilde advare dem, og det var haan, spot og foragt. Naar menneskene med foragt tilsidesætter love, er der kun *en* maate at ramme forøverne paa, og det er straf. Det var evangeliets lov menneskene foragtede, og straffen rammet dem; Gud straffet dem med utryddelse av jorden ved en flod, ti «Herrens aand vil ikke trætte med mennesket evindelig.»

Kristi karakteristik av menneskene paa hans tid var ikke mere fordelagtig. Idet han betegner dem med titelen hyklere, sier han: «Dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med læberne, men deres hjerter er langt borte fra mig.» «Deres frygt for mig er menneskebud.» Deres smiger og søte ord, deres tilsynelatende velvilje, deres lange bønner paa gatehjørnene, med et fromt uttryk i ansigtet, deres almisser og andakter, gjorde intet til deres frelse og ophøielse i Guds rike. Motivet for deres handlinger var ikke Gudsfrygt men menneskeære. De vilde bli lagt merke til. Deres prester syntes bedre om smiger av menneskene, end med sandhetskjærlighet at ville forkynde dem det evige livs princip. Og vè den som kom og forstyrret dem i deres sysler.

Hvor mange mennesker er det ikke idag som søker sit eget evangelium? Et evangelium efter *deres* synsmaate. Hvor mange mennesker er det ikke som i blinde eller ledet av falske motiver søker et evangelium som passer for dem, et som har deres idealer og ikke Guds? Tilsynelatende ser det ut som om de vil betinge deres frelse i Guds rike. Er det av hensyn til eget velvære, timelig set, at vi søker et evangelium, vil vi miste vort velvære aandelig, og hinsides det som kun tilegnes dem som har søkt Kristi evangelium.

Hvormegen ære, anseelse og agtelse, respekt, rigdom, velvære og magt lovet Jesus sine apostle? Lovet han dem

at de skulde bli behængt med ærefulde titler og kaldes rabbi (mester) av menneskene? Nei, han forberedte dem paa at veien til det evige liv var trang. «I skal hates av alle for mit navns skyld. Den som ikke vil forlate fader og moder for mit navn skyld, er mig ikke værd. Den som ikke vil bekjende mit navn for menneskene, vil jeg ikke bekjende for min fader. Menneskene vil tale allehaande ondt imot eder. Har de forfulgt mig, vil de forfølge eder» og mange andre ubehageligheter forberedte han dem paa. Frelsen gaar ikke gjennem guld og glimmer, men gjennem forsagelse. Vær forberedt paa at miste venner, anseelse og ydre bekvemmeligheter, og du er paa god vei til at finde det evangelium som er Guds, og ved adlydelsen av dette faa den derigjennem lovede frelse.

Der er kun *et* evangelium som kan kaldes Kristi evangelium. Kristus sendte ikke sine apostle ut i verden med hver sit evangelium, men hans proklamation til verden var ens for alle apostlene, ti ved at læse i Matt. 28. kap. 18.—19. v.: «Mig er given al magt i himmelen og paa jorden. Gaa derfor hen og lærer alle folkeslag, og døper dem i Faderen, Sønnen og den Helligaands navn,» finder vi at apostlene blev given befaling til at undervise om veien til det evige liv, benyttende kun *en* fremgangsmaate og prædikende *et* evangelium. Hvis der hersker misforstaaelse blandt nutidens religiøse angaaende denne fremgangsmaate, har de lavet den selv. Endel har den øiensynlige opfatning, at det er ikke fremgangsmaaten det kommer an paa, men kun troen paa Jesus. Men tillat mig at spørge her. Spøkte Jesus den gang han sa til Nikodemus: «Uten at nogen blir født paany av vand og aand, kan han ikke indkomme i Guds rike,» og da han sa: «Hvem som tror og blir døpt skal bli salig, men hvem som ikke tror skal bli fordømt?» Er der idetheletat nogen anden maate at bevise sin tro paa end gjennem adlydelse? «Den som elsker mig, holder mine bud.» Ved disse uttalelser stadfæstes at parolen lyder ens for alle. Ingen undtagelser for den lærde eller uvise, for kongen eller undersaattene. Den rike kan ikke kjøpe sig fri, likesaalitt som den fattige maa betale noget. «I har faat

det for intet, I skal gi det for intet,» derved utelukkes at evangeliet benyttes som en handelsvare, og den som handler med det har allerede faat sin løn.»

Da det nu burde være klart at evangeliet er frit for alle, og maa adlydes av alle for at opnaa det evige liv, la os da i korte træk betræde veien. Først maa man tro, «ti uten tro er det umulig at behage Gud.» Troen er «virksomhetsprincippet i alle fornuftige væsener,» hvilket beviser at uten vi er kommet til at tro paa at vi har fordum syndet vil vi ikke omvende os, men naar man er kommet til troen paa at man staar utenfor Guds samfund, omvender man sig for sine synder. Det er ikke alene den som synder som maa omvende sig. Paa pinsefestens dag var der gudfrygtige mænd av alle folkeslag forsamlet, men de fik allikevel bebudelse om at de maatte omvende sig fra sine forutfattede meninger og troesbekjendelser, uten undtagelse, og annamme det evangelium som apostlene hadde faat befaling til at gaa ut og lære alle mennesker. Det var en fortsættelse av Kristi oprop: «Omvender eder, ti himmerikes rike er nær.» Efter troens frugt, omvendelse, blev det for pinsefestens deltagere aabenbart at de maatte faa sine synder avtvættet ved at la sig døpe i vand i den Herres Jesu Kristi navn. Daaben er fra Bibelen lært at foregaa paa følgende maate. Den administrerende Herrens tjener gaar ut i vandet med daabskandidaten, begraver denne under vandet, opstaar igjen «født paany av vand». Uten dette er ingen mennesker «begravet med Krisus», og heller ikke «iklædt Kristus», som Paulus lærer os er tegnet paa vor «samvittighetspakt med Gud», og troen paa Jesu Kristi død, begravelse og opstandelse, at «likesom han opstod av graven, skulde vi leve i et nyt og hellig levnet.»

Da skriftstederne som oftest er brudstykker av større og mindre begivenheter, la os da henvende os til et sted i Bibelen, hvor fødselen av aand staar beskrevet. I Apostlenes Gjerninger 8. kap. finder vi at de i Samaria som hadde mottat evangeliet og var født av vand og skulde motta fødselen av aand la Peter og Johannes sine hæn-

der paa deres hoder og «de fik den Helligaand,» hvilket skulde «veilede dem ut i al sandhet.» Denne ordinance kommer som det fjerde princip paa veien mot det evige liv, eftersom tro, omvendelse og daab til syndernes forladelse er nødvendig at opfylde for at mennesket i renhet kan motta den Helligaands gave.

Efter indlemmelsen skal mennesket beflitte sig paa at «vandre et nyt og helligt levnet.» Ikke for 1, 5 eller 10 aar, men «den som er trofast indtil enden skal arve livsens krone» og da er det evige liv naadd. Se til at bygge som vise bygmestre. Byg huset paa en klippe.

Det har alle tider vist sig at naar menneskene har faret vild har Gud nedlatt sig til at tale menneskene tilrette. Han har dertil benyttet en god mand paa jorden til at meddele det aabenbarede budskap til folket. Denne mand betegnes som seer eller aabenbarer, eller profet. I disse sidste dager har Gud talt til menneskene gjennem en mand som er likesaa foragtet som profetene i fordums tid. Denne mands navn var Joseph Smith. Han fik den samme myndighet som apostlene i fordums tid, nemlig «hvad du binder paa jorden skal være bundet i himlen, og hvad du løser paa jorden skal være løst i himlen.» Efter evangeliets gjengivelse til jorden, hvorfra det har været borte i mange aarhundreder, og som staar profetert i Joh. Aab. 14. kap. 6.—7. v. blev Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, hvilket navn Herren selv gav til Joseph Smith, organisert den 6. april 1830. Joseph Smiths myndighet blev av ham beseglet paa andre mænd, og saaledes begyndte arbeidet paa indledningen til den sidste store «tidernes fyldes husholdning.» En ældste i denne kirke har selv omvendt sig, blit døpt og har faat den Helligaands gave, blit iklædt med guddommelig fuldmagt og myndighet til at prædike og administrere de til frelsen henhørende ordinancer. Ingen anden end disse ældste i denne kirke kan utføre ordinancen i Herrens navn med sikkerhet for godkjendelse i himmelen «ti ingen tar sig selv denne ære uten at han er kaldt av Gud likesom Aron var.» (Hebr. 5. kap. 4. v.). La ikke verden bestemme vor kurs,

men søke det evige liv hvor det er at finde, nemlig Jesu Kristi sande evangelium, ikke nogen karrikatur av dette, men det som er gjengit til jorden.

Interessant rapport fra missionen i Armenien.

Ældste Wilford O. Woodruff, som for kort tid siden blev løst fra at præsidere over Liverpool's konferanse, og kaldt til at virke i Schweitz og Tysklands mission, har fornylig hat anledning til at besøke Palæstina.

Han skriver fra Aleppo, Syria, den 3. juni og gir følgende interessante rapport om missionsarbeidet i dette langt bortliggende land.

Ældste J. Wilford Booth blev av kirkens første præsidentskap sendt til Armenien for at aapne en ny mission der, og ankom til Aleppo den 6. november 1921. Efter at ha studert forholdene for en tid, begyndte han at samle de faa medlemmer av kirken, som fandtes der, som hadde blit spredt omkring, grundet den forfærdelige krig og de grusomme myrderier som hadde hjemsøkt folket.

Ved Herrens hjælp samt bistand fra de Sidste Dages Hellige i forskjellige deler av verden blev præsident Booth istand til at samle sammen omtrent et hundrede av disse stakkels fordrevne mennesker i Aleppo, samt til at forskaffe dem husly, føde og medicin.

Med kun en missionær i et saa stort felt, og med saa mange timelige ting at vareta, er det en hel overraskelse at erfare hvilken storartet fremgang præsident Booth har hat. Sidste søndagsaften da han aapnede døren til lokalet blev han møtt med god sang i det engelske sprog, som de tydelig og greit hadde lært utenad. Møtet blev fornemmelig avholdt av de lokale brødre, som i sandhet har git værdifuld tjeneste for kirkens medlemmer og barn, samt i at oplyse de fremmede om evangeliets principper.

Det var bestemt at avholde en fest den 1. juni paa præsident Brigham Youngs fødselsdag, og samtidig at utføre daab.

Alle kirkens lokale medlemmer samt mange av deres venner var samlet i en stor have utenfor byen. I møtet blev daapskandidatene undervist om vigtigheten av denne hellige handling, hvorefter 73 personer blev døpt av ældsterne Booth og Woodruff, som ogsaa utførte haandspaalæggelsen for den Helligaand. Denne dag vil længe mindes av alle som var tilstede. Brødrene forventer endnu større resultarer fra deres prædiken av det gjengivne Jesu Kristi evangelium i en nær fremtid.

Overs. fra «Mill. Star» av *Aug. S. S.*

En evig sandhet.

Av ældste *Nils Hagen,* Guldalen.

> «Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal indgaa i himmerikes rike, men den som gjør min Faders vilje som er i himmelen.»
> (Matt. 7, 21.)

For mig ser det ut som om dette skriftsted, som er av Frelseren selv, omtrent er glemt, eller ikke er av nogen vigtighet for den saakaldte kristne verden.

De sier at Jesus har gjort alt for dem, og det eneste de har at gjøre er at tro paa ham som deres frelser og mægler hos Faderen, og at en eneste bøn er nok for at bringe dem ind i herligheten hvor han er. Samtidig som de sier de har Bibelen som deres veileder.

Vi har Bibelen og vi tror paa Jesus Kristus, det er nok for os.

Disse ord er det som jeg saa ofte faar høre av vore saakaldte kristne venner i disse dager, som jeg ofte har anledning at tale med. Ja, jeg blir tvungen til at utbryte: «O, hvilke fabler og usandheter menneskene er indhyllet i.» Nei, hverken Jesus Kristus eller den hellige bok, Bibelen, formaar at frelse noget menneske fra synden som de lever i, medmindre de blir lydige til Jesu Kristi befalinger, og efterlever Bibelens bud og love.

Likeledes sier han et andet sted: «Men hvorfor kal-

der I mig Herre, Herre, og gjør ikke hvad jeg sier?» (Luk. 6, 46).

Her ser vi at han vil at alle som vil kalde ham: Herre, Herre! skal gjøre hans vilje. Ja, sier nogen, det tror vi ogsaa vi bør gjøre, disse ord lyder saa ofte; men længer kommer de ikke, for djævelen og hans tjenere har tilsløret deres øine og forstand slik at de ikke ser hvor de gaar eller vandrer hen. Men takket være himmelens Gud har en del av hans barn her paa jorden faat sine øine oplatt, og med sin aand har han ledet dem ut av vildfarelsen og ind paa den rette vei som fører til det evige liv hos Gud.

Jeg er taknemmelig til Herren for at jeg vet at den evige sandhet er paa jorden idet der for over 100 aar siden gik den profeti i opfyldelse som vi finder i Johannes Aab. 14, 6. «Og jeg saa en anden engel flyve under det høieste av himmelen, som hadde et evig evangelium at forkynde for dem som bor paa jorden, og for hver æt og stamme og tungemaal og folk.»

Likeledes vet jeg det er en sandhet, at Herren selv har aabenbart sig og utvalgt sine tjenere og git dem fuldmagt til at prædike omvendelsens evangelium for jordens nationer i denne sidste tid.

Det samme evangelium som Kristus forkyndte da han var her paa jorden, ikke noget nyt eller opdigtet, men kun det ældgamle evige evangelium, forkyndes i disse dager av Herrens retmæssige tjenere uten nogen slags løn eller betaling, stolende kun paa Herrens forjættelser som i fordums tid.

Da jeg vet at mange av dem som kommer til at læse disse ord endnu ikke har annammet Jesu Kristi evangelium, saa vil jeg bevidne for alle dem som tror paa Jesus Kristus, de maa gjøre hans vilje og efterleve hans befalinger; deri indbefatter troen, som driver dem til omvendelse, og omvendelse bevirker et ønske om at motta daab til syndernes forladelse. Dette er begyndelsen til den rette vei, og videre motta haandspaalæggelse for den Helligaands gave; det er like saa nødvendig da den leder ind i al sandhed, og er deres veileder.

Dette er begyndelsen i Jesu Kristi evangelium, ingen avvikelser mere eller mindre, alle maa gaa den samme vei hvis man ikke vil bli betragtet som en tyv og en røver.

Kjære læser, tænk over dette, tænk paa det evige liv. Det er kun en vei som fører frem til det man ønsker. Ordet lyder: en tro, en daab, og en Gud som er alles Fader. La saa dette bli en undersøkelse hos eder alle som vil lære ham at kjende.

Ja, brødre og søstre, jeg vet at Herrens verk gaar fremover og jeg vet at evangeliet er en evig sandhet. Det gjælder at fortsætte og tjene Herren vor Gud i al ydmyghet for hver dag som gaar, som om det skulde være vor sidste. La os hjælpe til at rulle Herrens verk fremover, vi har sikkert noget at byde verden, som kan glæde alle oprigtige hjerter. Jeg vil utbryte med digteren:

Nu fryd mit hjerte finder
Ved livets sande ord,
Ei jeg mit hjerte binder
Til nogen ting paa jord,
Som mig fra kronen drager,
Ti i min sjæl jeg bær
Av aanden sæd og smager,
Gud er min Fader kjær.

En ærefuld stilling tildelt en „mormon".

Dr. *Josua Ruben Clark*, er efter forslag av de Forenede Staters utenrigsminister Hughes, av præsident Harding utnævnt for som sakkyndig at repræsentere Amerika ved den store avrustningskonferanse i Washington. Dr. Clark har en glansfuld løpebane bak sig, og nyder stor anseelse i alle land. Han blev født 1. september 1872 av mormonforældre i Grantsville, Utah, blev utskrevet fra Utahskolene, hvorefter han studerte til jurist ved universitetet. Derefter leverte han bidrag til et fagtidsskrift, og ved sin medvirkning ved avslutningen av den spansk-amerikanske fredstraktat paadrog han sig stor opmerksomhet i vide

kredser, og blev i 1906 utnævnt til 2den juridiske raadgiver i statsdepartementet ved regjeringen. I 1910 var han præsident Tafts 1ste juridiske raadgiver. Han er nu i Amerika kjendt som den dygtigste ekspert i alle internationale og folkeretslige spørsmaal.

Ved reorganisationen av konsulartjenesten indehadde han en ledende stilling og nedla her et uvurderlig arbeide for sit land.

I 1915 var han medlem i en komité som repræsenterte Amerika paa den 3. Internationale fredskongres i Haag.

Dr. Clark er en utpræget søn av Utah, som sammen med senator Reed Smoot og mange andre som ved sin begavelse, store flid, samt sin reskafne livsførsel, har paadrat sig verdens opmerksomhet og anerkjendelse.

Oversat fra det tyske missionsblad
«Der Stern» ved Otto Gebhardt.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Upopulært og uten midler — dersom evangeliet ikke hadde været sandhet, hvorledes kunde det hat forkyndere? Da Paulus hadde skiftet stilling fra forfølger til discipel, betragt da det syn som Frelseren fremstillet for ham. «Jeg vil vise ham, hvormeget det bør ham at lide for mit navns skyld. Paulus erklærer, «at den Helligaand vidner i hver stad og sier, at baand og trængsler bier paa mig. Men jeg agter intet, holder og ikke mit eget liv selv dyrebart, paa det at jeg kan fuldkomme mit løp med glæde.» (Ap. Gj. 20, 23.—24.) Paa et andet sted tilføier han: «Av jøderne har jeg fem ganger faat 40 slag mindre end et! Jeg er tre ganger hudstryken, en gang stenet, jeg har lidt tre ganger skibbrud, jeg har været et døgn i dypet. Jeg har utholdt mange reiser, jeg var i fare i vandstrømme, i fare blandt røvere, i fare blandt mit folk, i fare blandt hedningene, i fare i byer, i fare i ørken, i fare paa havet, i fare blandt falske brødre, i arbeide og i

møie, ofte i nattevaaken, i hunger og tørst, ofte i fasten, i kulde og nøkenhet.» (2. Kor. 11, 24.—27).

Intet menneske kan gi større bevis paa sin oprigtighet end ved at besegle sit vidnesbyrd ved sit blod. Dette gjorde Apostlene. Alle, undtagen Johannes, led martyrdøden for evangeliets sandhet.

7. kapitel.

Det Nye Testamentes paalidelighet bekræftet ved verdslige forfattere.

I det foregaaende kapitel blev nogen av bevisene for Det Nye Testamentes paalidelighet fremlagt. Ved at fortsætte med vore undersøkelser finder vi andre og værdifulde beviser for dets autensitet. Boktrykkerkunsten var ikke kjendt i de dager; derfor kunde folket, til hvem evangeliene og epistlene var skrevne, efter haandskriften bedømme, hvorvidt disse dokumenter var egte eller ikke. For eksempel sier Paulus i det andet brev til Thessalonikerne: «Hilsen med min haand, Paulus, som er et tegn i hvert brev: saaledes skriver jeg. Vor Herres Jesu Kristi naade være med eder alle. Amen.» Disse ord viser i sandhet en apostels sindelag, men hvad en forretningsmand mest vilde paaskjønne, er den kjendsgjerning, at disse faa linjer i høi grad forøker sikkerheten imot dets opdigtelse. Det er vanskelig at eftergjøre en signatur, men naar man gir en forretningsmand to linjer av en mands underskrift ved siden av denne, da er han fuldstændig sikret imot bedrageri. Menighetene, til hvem epistlene var skrevne og evangelierne overgivne, bestod av talrike forretningsmænd, saasom kjøbmænd, handlende, kammertjenere og embedsmænd fra Cæcars hushold. Kan nogen tro, at saadanne mænd ikke kunde kjende den apostels haandskrift, som hadde levet iblandt dem i flere aar, eller at de vilde ta mindre hensyn til evangeliets dokumenter, for hvilke de vovet deres liv, end de vilde gjøre med hensyn til egtheten av en ti-dollarseddel? Tertulian, som levet fra 145—222 e. Kr., var en av de mest lærde mænd paa sin tid. Han var vel bevandret i de romerske lover, i

oldtidens filosofi, historie og literatur. Han hadde været en hedning og fandt derfor ikke behag i at favorisere apostlenes lærdommer uten undersøkelse. Hans verker er meget interessante og kaster meget lys over den tids forhold og sociale spørsmaal. Han reiste vidt og bredt iblandt de forskjellige menigheter, som apostlene hadde oprettet, og gjorde fordring paa at ha set de originale kopier av Mathæus og Johannes samt epistlene, skrevne til menighetene i Rom, Korinth, Tessalonika, Efesus og Filippi, og han henviser skeptikere til de steder, hvor disse dokumenter kunde findes. At disse skrifters indhold er det samme som vort nuværende testamentes, er bevist ved et antal citater fra Tertulions verker.

I det britiske og andre museer kan man finde tusener av manuskripter angaaende ethvert tænkelig emne og omfattende enhver tidsalder i de forbigangne sekters aarhundreder og nogen endnu tidligere. Imellem disse manuskripter findes to tusen kopier av Det Nye Testamente, og nogen av dem henregnes i alder til apostlenes tid. Disse manuskripter har været undersøkte av de mest kritiske undersøkelser, og dog er resultatet av denne undersøkelse *kun* en tilføielse av tretten ubetydelige forandringer i de syv tusen, ni hundre og ni og otti vers av Det Nye Testamente. Dette er et faktum, som ikke har sin like i manuskripters historie. Vi er saaledes ved Guds særegne styrelse i besiddelse av kopier av evangeliene og epistlene, om hvis egthet der ingen tvil er, og av hvilke nogen er skrevne paa den tid, da Frelserens staldbrødre endnu var ilive og den guddommelige myndighet og prestedømmet endnu var paa jorden, likesom vi besidder troværdige kopier av de Forenede Staters konstitution og av uavhængighetserklæringen.

Ingen historie er mere troværdig end den, der berettes av samtidens forfattere, i særdeleshet av dem, der selv har været aktive deltagere i begivenhetene som de beretter. Saadanne beskrivelser taper aldrig deres interesse, forfalder ikke med tiden, ei heller forringes deres troværdighet i mindste grad. Saa længe dokumentene kunde opbevares, blir Xenophos: «De ti tuseners tilbaketog»,

Wellingtons beretninger og Washingtons brever til kongressen likesaa troværdige, som de var den dag, de blev skrevne. Angaaende de store fakta, som berettes i disse dokumenter, og som er henvendte til de samtidige, der var istand til ved et øiekast at opdage enhver usandhet, nærer vi aldrig den mindste tvil. Mange saadanne historiske hentydninger kunde citeres.

Vi har utvalgt en fra Tacitus' vel kjendte verker, den berømte romerske historieskriver, som levet fra 60—120 e. Kr. og skrev Roms historie indtil keiser Trajans regjering. Med hensyn til dette utdrag fra Tacitus' historie sier den vantro Gibbon: «Selv den mest skeptiske kritiker nødsages til at indrømme sandheten av denne vigtige kjendsgjerning og helheten av denne Tacitus' vigtige beretning.» Efter at ha berettet Roms brand paa keiser Neros befaling og dennes forsøk paa at gi kristne skylden, sier Tacitus:

«Stifteren av dette navn var Kristus, som blev ihjelslaat som en forbryder paa keiser Tiberius' tid under landshøvdingen Pontius Pilatus. Efter at ha været stanset en tid brøt denne pestagtige troesbekjendelse ut igjen og bredte sig ikke alene over Judæa, dens oprindelige hjemsted, men ogsaa over til Rom, hvortil alle daarligheter finder vei og praktiseres. Fra først av blev de paagrepne, som bekjendte sig til sekten, men efterhaanden blev andre i mængdevis opdaget, som alle blev fordømte, ikke saa meget paa grund av den forbrydelse, at byen brændte, som for deres fiendskap mot menneskene. Deres straffe var saaledes overlagt, at det kunde gjøre dem til gjenstand for haan og bespottelse. Nogen blev iklædt med vilde dyrs skind, saa at hundene flaadde dem istykker. Nogen blev korsfæstet, men andre blev overheldt med brændbare stoffer og om natten opstillede som fakler og brændte tildøde. Til disse skuespil ofret Nero sin egen have, og paa samme tid blev der tilbudt fornøielser i cirkus, somme tider stod han i et selskap som en skuespiller, klædt som dem, der kjører i væddeløp, og til andre tider kjørte han selv en triumfvogn. Tilsidst vakte disse gyseligheter selv medlidenhet hos hedningene, fordi de

ikke blev ofret for det offentliges vel, men for at tilfredsstille en enkelt mands grusomhet.»

La læseren ta Det Nye Testamente og læse de seks sidste kapitler i Apostlenes Gjerninger og Pauli brever til Philemon og Titus samt det andet brev til Timotheus. Disse brever blev skrevne paa den tid, da den gamle fange var rede til at lide martyrdøden, og da hans egen bortgang var nær for haanden. La da læseren danne sig en mening om oprindelsen til og naturen av den tro, som gjorde Paulus istand til at si:

«Jeg agter intet; holder og ikke mit liv selv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit løp med glæde og den tjeneste, som jeg har annammet av den Herre Jesus, at forkynde Guds naades evangelium.»

Der er en anden art av samtidens historie, som ganske vist ikke gjør fordring paa at være historisk, men som derfor netop er fuldstændig fri for mistanke om falske fremstillinger. Ved dette mener jeg samtidens korrespondanse. Underskriften, den tilfældige bruk av et navn, en dato eller en ytring, overbeviser læseren paa den bedste maate. Dersom vi hadde berømte mænds private brever liggende for os, var vi istand til rigtig at gjennemse dem og se deres sande karakter. Saaledes fremstiller Macaulay for verden den overmodige tyran kong Jakob omtalt i sine egne brever. Saaledes beretter den berømte Voltaire om sig selv, at han er en utugtig person, og beder sin ven d'Alembert om at lyve for sig, hvortil denne svarer, at det har han gjort. Saaledes fremstiller korrespondansen, at Thomas Paine drak en flaske brændevin om dagen paa sine venners regning og negtet at betale sit logi. Ved fortrolig korrespondanse i fuld frihet borttas dækket fra hjertet, og vi ser mænd saaledes som de i virkeligheten er. Den ædle mand staar i sin oprindelige værdighet, og av hykleren er forgyldningen avskrapet. La verden læse deres brever, og ikke en retskaffen person vil betænke sig paa at kalde Hume en sensualist eller Washington Guds bedste verk, en hæderlig mand.

Tak til Gud.

Mel.: Sæterjentens søndag.

Jeg takke dig vil, o evige Gud,
For lyset du for mig lot tænde.
Du gav mig forstand paa dit frelsende bud,
Og lærte mig dig ret at kjende.
Hav tak for den kundskap og tro du mig gav.
Jeg stod jo i vantro og mørke,
Nu ser jeg da lys bortom død og om grav,
Ei plages av aandelig tørke.

Du jaget ei paa, men gav mig min tid.
Og lærte mig bud efter andet,
Til sandheten lærte jeg fæste min lid,
Som ei var med falskhet opblandet.
Hvad før var saa dunkelt, blev nu saa klart,
Og jeg gik med glæde i daaben,
Det virket paa sindet jo helt underbart,
Jeg følte at himlen var aapen.

Nu vet jeg at Gud vil lede mig op,
Fra trin og til trin paa sin stige,
Der føre mig skal til kundskapens top,
Om stedse kun frem jeg vil hige.
Og naar jeg mit skabelses maal haver endt,
Jeg sikkert faar møte min Frelser,
Som blandt de forløste jeg da bliver kjendt.
Den dag jeg med glæde nu hilser.

Jenny Olsen,
Granholdt, Drammen.

En svak mand tænker sig frem, en sterk mand arbeider sig frem.

Lov ikke noget stort — gjør noget stort; snak ikke om visdom — vær vis.

Aandelig hovmod er den skrækkeligste av alle laster.

Høstkonferansene

vil bli avholdt som følger:

I Trondhjem den 7., 8. og 9. oktober.
I Bergen 14., 15. og 16. oktober.
I Kristiania 21., 22. og 23. oktober.

Utdrag av korrespondanse.

Heber J. Gustafson skriver fra Magna, Utah, at han ankom godt og vel til Salt Lake City efter en meget behagelig reise over land og hav. Han hadde begyndt at arbeide for Utah Copper Co. for $ 4.75 pr. dag. Broder Gustafson hadde venligst faat følgende abonnenter for Morgenstjernen: Ed. Strømnes, Hilmar Kristensen, A. J. Birkeland, P. R. Johansen, Franz Olsen, Adolf Andersen, M. A. Strand, R. Stockseth og Hilda Johnsen. Han sender sine bedste hilsninger til alle kjendte.

Daab.

Ragnvald Sedinius Berg blev døpt av Karl Fjeld i Stavanger den 11. august. Haandspaalæggelse av br. Sverre Jensen.

Ellen Johanne Hellberg blev døpt i Kristiania den 26. juli av Geo. A. Widsten. Haandspaalæggelse av Aug. S. Schow.

Antonie Henriette Nilsen blev døpt i Trondhjem den 15. aug. og Alf Hilbert Dahl Furre den 27 aug. av ældste Erastus Johnsen, som ogsaa utførte haandspaalæggelsen.

INDHOLD:

Veien til det evige liv 257
Interessant rapp. fra missionen i Armenien 262
En evig sandhet 263
En ærefuld stilling tildelt en «mormon» 265
Filosofi og evangeliet 266
Poesi 271
Høstkonferansene 272
Utdrag av korrespondanse 272
Daab 272

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.